

7-8. osztályosok versei
2023/2024.

Csattos Dorina: Barna szemű, barna hajú ifjú

Megláttalak egyszer, megláttalak én,
barna szemed, barna hajad megfogott engem,
megkaphatlak én?
Mosolyod melengeti lelkem, szeretném, hogy szeress.
Érzem ezt az érzést, úgy érzem szerelem.
Vagy csak álmodom? Nem, szeretlek!

Rád gondolok éjjel-nappal, nem engedlek én!
Ha mással látlak, gyomrom összeszorul,
szívem darabokra hullik szét.
Mindent megtennék, hogy újra lássalak,
de csak álmodozom rég.

Mikor elmész, szám legörbül, szememben a könny patak,
szeretlek, rád gondolok és csak sírok miattad.

Csattos Dorina: Elmúló ős

Elmúló ős, didergő táj
csobban a patak, már nincsen nyár.
A napot az égen felhő takarja,
az utat levelek kupaca borítja.

Nevetés a meleg strandon,
enyhe szél a tengerparton.
Délután csendes csobog a víz felszíne,
hózzál paplant izibe.
A Nap lement és mérgében
színét váltja sötétre.

Őszi a szellő néhanapján,
naptárunk már hidegre vált.
Leesett az első hó is,
hóangyal a hóban négy is.
Lassan itt a karácsony,
nincs mit adnom, sajnálom.
De van nekem nagy szívem,
amivel megmenthetek ma mindent.

Tata
Vaszary János Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Nagy Gábor Ervin: Szétszórt

Szét vagyok esve, nem tudom, mit akarok.
Nincsenek érzéseim, nincs lelkem.
Összerakni nem lehet, mert nincs mit összerakni.
Ilyen vagyok, én ez vagyok.

Tata
Vaszary János Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Cserhádi Eszter: Rózsám

Bársony bőröddel
lelkemet fűzöd,
mint egy szép gyöngysort.

Újjaid hajamba fonódnak,
úgy hiányzott, mint kulcs az ajtónak.

Drágám, tekints íródnak,
hisz én megírom a világnak
szívem rózsáját.

Úgy tekintek rád, mint mások világán:
csak bújj hozzám szorosán,
s csókolj hosszasan...

Cserhádi Eszter: Fájdalom

Könnyek hullanak szemeimből,
kiábrándultam a szerelemből.
A boldogságot felcseréli a gyász,
lelkemben még csak Te jársz.

A hangod csillapít,
de viselkedésed eltaszít.
Ölelnélek, csókolnálak,
de kitenném lelkem a csalódottságnak.

Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Kerekes Emília: 1956

Itt van a hazánk,
el nem hagyjuk,
menjenek az oroszok!
Mi itt maradunk.

Felvesszük a harcot,
kiállunk ellenük,
meg nem ijedünk,
az orosz kiűzzük.

Kiállunk a térre,
ellenszegülünk,
kivágjuk a címet,
hogy szabadok legyünk!

Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
7. osztályos tanuló

Mereszj Kelli: A megállíthatatlan tűz:

Lángokban égett egy egész falu,
egy kislányra esett minden gyanú.
Kétségbeesve hordták a vizet,
lehetetlen oltani a tüzet.

Átkot kiáltottak a kis kezekre,
mely kézpár e nagy veszélyt szerezte.
Hadd égjen el!-kiáltották százan,
egy sikoly: én bemegyek magam!

Áttörte az anya a tömeget,
nem látva az irtózatot tüzet.
Berohant a lángok tengerébe,
elrejtette gyermekét az ölébe.

Ez a kislány később nagylány lett,
s anya sebén oly sokat kesergett.
Szégyellte, hogy anyja oly csúnya,
ezért rajta volt mások gúnya.

Egyszer el is mondta anyja kérésére,
miért borult ily bánat szívére.
-Édesanyám szégyellek téged,
a te csúnya forradásos képed.

Más lányok csúfolnak téged,
Bár dicsérik az én szépségem.
S mert anyám, oly csúnya vagy,
Temiattad barátom mind elhagy.

- Jöjj csak ölembe, gyermekem,
Ne okoz több ily bánatot nekem.
Sebeimet magam nem szégyellem,
Mert gyermekem, teértem viselem.

Mikor kicsiny voltál, felgyújtottad a házunkat,
S benne játszadoztál mintha misem volna.
Akkor rohantam én a mezőről haza,
Egyenest be érted a lángokba.

Kihoztalak a halálból gyorsan,
Összeégtem én akkor borzalmasan.
A legszebb nő voltam én azelőtt,
E sok nagy seb arcomra akkor jött.

Édesanyám!- kiáltja hangosan,
-nincs szebb asszony a világon,
Mint te, aki megmentettél engemet,
Kinek szeretette oly végtelen, hogy áthatolt értem a tüzeken.

*Tatabánya,
Kodály Zoltán Általános Iskola és AMI
7. osztályos tanuló*

Csordás Zsófia: Papa...

Papa, hogyha hallasz,
látod könnyes szemem
Gyere vissza kérlek
fogd meg mindkét kezem!
Nem hallom a hangod
nem vársz, hogyha megyek.
S előttem csak akadályok
dönthetetlen hegyek
Kellene, hogy megmondanád
hol találom a helyem!
Hogy gondoktól már
többé ne fájjon a fejem
Fáj nagyon, hogy nem vagy,
a csönd is más volt veled
Hidd el, hogyha látsz most,
szívem sosem feled.
S ha le tudsz jönni hozzám,
néha tedd meg kérlek..
Csak egy-egy álmod kérek!
S értelmet nyer napon
ha láthatnálak Téged!
Papa, hogyha hallasz
látod, hogy kereslek
tedd széppé az álmod!

*Kisbér,
Petőfi Sándor Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Fierpasz Péter: Morcos reggel

Gonosz óra!
Te vad-kegyetlen!
Belehasítasz a reggelbe!
Lelkembe!
Melynek álm-szárnyait
hangod pengeélével
levágod,
Szürke-mogorvává fested
a meghitt, tünde-fényű
világot.
Az álmod vérbe borítod,
eltaszítod...
Megölöd!
Lázadhatok,
de ketyegsz tovább rendületlen!
Kiáltásod hiába némítom,
tompítom...
Tudom,
az időt meg nem állíthatom,
Sodor bele
a végtelen,
homályos - ködlepte
ismeretlenbe...

*Tatabánya,
Kodály Zoltán Általános Iskola és AMI
7. osztályos tanuló*

Ferenczi Tamara: Kocsmatöltelékek

Októberbe érkezünk,
S szőlőt szüreteltünk.
Novemberre majd leszűrjük,
Egy hétre rá elgurcsoljuk.

Pálinkának jobb az óbor,
Szőlőből inkább az othello.
Tavasszal majd megmetszeni,
De előtte dugványozni.

Magról még nem ültettünk,
Majd apuval fölneveltük.
Lehet, úgy finomabb bor lesz,
De a szülinapokra is jó lesz!

Bár a kocsmában rosszabb bor van,
De én attól is berúgtam.
Valakivel egy rövidre fogadtam,
Megnyertem, majd lehúztam.

Másnap hatott is a whisky-cola,
Szerintem elég jó volt az énekóra.
Angolból érdekes lett a kiejtésem,
Majd hazaérve behűtöttem egy jágert.

Soporonival kezdtem a reggelt,
Majd délben bontottam egy drehert.
Haverommal bevágtam pár tequilát,
És mind álmodtam a sok piát.

Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Judea-Farkas Anna: Lelked gyökere

Minden gondolatnak és tettnek van egy gyökere.
Egy gyökér, melyről nem lehet tudni, milyen földben
ültetett.
A földje lehet gazdag, humuszban teli,
De az sem kizárt, hogy köves, sziklás és élet nélküli.
S mint a szétágazó bokor, mely a gyökérből nő ki,
Olyan lesz a te tetted, döntésed is.
Ne várd el mástól, hogy mondja meg jó-e, amit cselekszel.
Nem tudhatod, hogy az ő bokra milyen talajban nőtt fel.
Öntözd lelked földjét sok szeretettel és boldogsággal,
Hogy a virág, mely egyszer kinő belőle,
Ezer közül is a legigazabb legyen!

Tata
Vaszary János Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Mecsey Rozi Kata: Kettőnk dala

Le szeretném hozni neked a csillagokat,
Fömládoznám érted utolsó napjaimat.
Énekelnék egy dalt, ami csak a miénk lenne,
Veled olyan, mintha minden bánatom odaveszne.
Tegnap meséltél nekem a kék égboltról,
Majd életed legszebb pillanatairól.
Szerelmedről, aki nem én vagyok,
S közben a szemeid olyanok voltak, mint a csillagok.
Bár én is azért vagyok itt, hogy beismerjem,
Hogy te voltál minden bajra a gyógyszerem.
Rádöbbentem, hogy minden elválaszt minket egymástól,
Egyszer ki kell szállnom ebből az álomjátékból.
Magányosnak érzem magam, miközben várok rád,
Eközben az érzéseim lassan válnak foszlányokká.
Hogy mondhattad, hogy egyszer az enyém leszel?
Úgy, hogy a szavaiddal folyamatosan mérgezel.
Sírni akarok, meg akarok tanulni újra szeretni,
Tudom, hogy a dalunkat, soha nem fogod újra elénekelni.
Kicsit fáj, mindkettőnknek tudom,
Megtanultam, az a legjobb, ha az érzéseimet zsebre dugom.
Szerelmes vagy? Olyan érzésem van...
Egy esős vasárnap, itt ülök az unalmas szobában,
Folyton gondolok rád, édesem,
És a szép emlékeimet csendben felidézem.

Tata
Vaszary János Általános Iskola
8. osztályos tanuló

Molnár Eszter: Félek

Félek, senki nem fog szeretni,
senkinek nem fogok megfelelni.
Félek, senkinek nem leszek jó,
románcom hamar lesz haldokló.

Lesz-e olyan, kiért nem kell megváltozzak?
Kinek úgy leszek tökéletes,
ahogy a kórházból kihoztak.

Félek, úgy fogom érezni magam,
mint egy kis virág,
ki az érzi pusztulófélben van
a lelke, mint maga a világ.

A jövő még sok-sok
titkot rejteget,
de szeretném úgy élni életemet,
hogy a jövőben boldog legyek.

Tatabánya,
Kodály Zoltán Általános Iskola és AMI
7. osztályos tanuló

Nagy Dániel: Bárcsak

Bárcsak jó lenne a lábam,
Ugrálnék, futkosnék egyfolytában.
Bárcsak jók lennének a jegyeim,
Hogy ne rontsák el a terveim.

Bárcsak lenne egy szép házam,
Medencével az udvarában.
Bárcsak lenne egy jó kocsim,
De még nincsen meg a jogsim

Bárcsak lenne egy ember,
Aki kell majd itt lesz mellettem.
Bárcsak lenne egy szerelmem,
Aki vel lesz majd közös gyerekem.

Bárcsak lenne mindenhol víz,
És nem lenne ennyi kín.
Bárcsak mindig boldog lennék,
De ezt már tönkre tették.

*Tatabánya,
Kodály Zoltán Általános Iskola és AMI
7. osztályos tanuló*

Vida Cintia: Osztályom

Az osztályom egy furcsa banda,
fejest ugranak a bajba.
Szófogadás nehezen megy,
a tanár miattunk tönkremegy.

Jók is tudunk lenni néha
de néhány gyerek azért léha.
Csengetésre ügyet sem vetünk,
mi lesz így később velünk?

Tanulásunk most a tét,
az osztályunk egy csatatér.
Dolgozatnál nézünk nagyot,
a tanár milyen feladatot adott!

Ha nem javítunk, lesz majd sírás,
jön az egyes s a beírás.
Javítani nem akarunk,
továbbra is így tanulunk!

*Tatabánya,
Kodály Zoltán Általános Iskola és AMI
7. osztályos tanuló*

Zantleitner Elizabet: Barátomnak

Mi a Barátság?
Elmondom én neked:
a legragyogóbb érzés
e földi létben.

A Barátság,
ha betölti szívedet,
A Szeretet
majd átjárja lelkedet.

A Barátság ad
és sosem kér!
Önzetlen és tiszta,
szinte hófehér.

Higgy nekem, ha mondom!
Ígérem, meglátod,
Veled leszek a bajban is,
Egyetlen Barátom!

*Szomódi Íriszkert Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Szabó Bence Zétény: Nekem egyetlen...

Van egy ember, ki nem családtag
Ő nekem az egyetlen sarki csillag.
Segítő személy és tökéletes társ.
Nem tudja megelőzni őt senki más.

Szépsége és tudása páratlan,
Vele egyetlen éjszaka sem álmatlan.
Ott van nekem, ha segíteni kell,
és mindig csak biztat: - „Fel a fejjel!”

Kedvence az utazás,
kutyájának meg az ugatás.
Az illata egyszerűen bámulatos,
a nyelvtudása pedig csodálatos.

Táncolni is nagyon szeret,
és a vicceimen is sokat nevet.
A spanyolt is nagyon szereti,
stílusa pedig nagyon egyedi.

Hogy megismertem, nem bánom,
és őt mindig megvárom.
Túl sokat írtam, belátom,
ezért versemet most lezárom.

*Tatabánya
Pólya György Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Stefankovics Ákos: Az élet

Az élet nem mindig szép,
De néha összeáll a jó kép,
Ha rossz úton haladsz,
Soha se jó, ha ott maradsz.

Ha nincs, aki segítsen,
Szólj a szüleidnek, hogy kerítsen,
És ha végre jó úton haladsz,
A szívedre sem kell többé ragtasz.

Amikor a kedved mégis visszaesik,
Nézz tükörbe és leesik,
Hogy ez sok emberrel megesik,
S akkor a kedved visszaesik.

Ha szükséged van egy igaz barátira,
Soha ne nézz hátra,
Igaz barátot csak ott találsz,
Ahol biztosan megállsz.

A versem végére csak egy dolgot szánok,
Az élet neked, ha néha átok,
Akkor még lehet egy kis mákod,
Talán elhagy téged minden károd.

*Koppánymonostori Általános Iskola
8. osztályos tanuló*

Barta Zelma Bibiána: Az erdő titkai

Az erdő, ó az erdő, minő rejtelem!
Nem tudhatod, hogy egy fa, bokor milyen titkot rejteget...

Lesz-e rajta makk vagy toboz, áfonya vagy berkenye?
Ez a csoda hétvégente sok száz ember szívügye.

Jönnek, néznek, álmélkodnak: húha, ejha, mi fene!
Aztán meg a szemetüket dobálgatják szüntelen.

Nem néznek a lábuk elé, áttaposnak mindenem.
Az a lényeg, hogy elmondhassák, erdőt jártak rendesen.

Fotóztatnak, tüzet raknak, kiabálnak...
S ők hívják magukat természetbarátnak?

Nem, az erdő ezt nem érdemli! Az erdő él!
Csak hatalmas tisztelettel közelíthetünk felé.

Elmehetünk a széléig, akár be is leshetünk,
de a lábát csak az tegye be, aki viselkedik illendőül.

Az erdő egy csoda, egy varázslatos tünemény.
Minden lakójával együtt egy komplett lírai költemény.

Minden fa látott már száz csodát,
évgyűrűik elmesélik mindegyikük korát.

Láttak már vihart, hóesést, napsütést,
és együtt élik át a szomjoltó esőcseppek permetét.

Kovács Laura: Barátok

Te olyan vagy nekem, mint egy család.
A biztonságod gyűjtanád
Minden egyes percben
És sosem hagysz cserben.
Minden közös emlék
Olyan, mint egy hajlék,
Melyért mindent odaadnék,
Amit soha el sem hagynék
Te nekem a család vagy,
Mit mások el nem ronthatnak.

Tatabánya,
Dózsa György Sportiskolai Általános Iskola
7. osztályos tanuló.

Minden fa érezte már apró mókus lábnyomát,
mind hallott már rigófüttyöt tavaszi délután.

Láttak őzet, szarvast, kis rókát,
együtt féltek a vaddisznóval, ha vadász követte nyomát.

Kérlek, óvd az erdőt, jóbarát!
Mert ha megszűnik létezni, gyermekeid nem tudnak majd lélegezni...

Barta Zelma Bibiána: Szüleimnek

Hálát érzek mindenért, az élet minden percéért, hogy vagyok, vagytok.
Köszönet a sok jóért, a kitartó munkáért, a millió jó szóért, s néha a szidásért.
A rám szánt időért, a megengedett dolgokért, az elnéző mosolyért.
A hangos véleményért, a kiabáló tekintetért, a „kutya fájáért”, a „tele a padlásért”.
Minden egyes tanácsért, a megbocsátás pillanataért, a ki nem mondott kritikáért.
A fegyelmező szavakért, a féltő ölelésért, a beláttató érvelésért.
A sok nevetésért, a kitárt karokért, a „józan ész” érvekért.
A rám szánt időért, az anyagi bőségért, a meleg vacsoráért.
A tiszta ruháért, a szép otthonért, a kényelmes szobáért.
Hálát érzek mindenért, az élet minden percéért, hogy vagyok, vagytok!

Szomódi Íriszkert Általános Iskola
8. osztályos tanuló